

Arrest

nr. 67 930 van 5 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 juni 2011 houdende de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE PUNT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verkreeg een verklaring van inschrijving op 10 januari 2011.

Op 27 januari 2011 ontving zij een E-kaart. Tevens werd verzoekster op dezelfde dag gevraagd om bewijsstukken betreffende haar huidige activiteiten als werknemer/zelfstandige in België of het buitenland, of als begunstigde van een werkloosheidsuitkering, of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of andere, binnen de maand voor te leggen.

Op 24 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. Dit is thans, de bij huidige beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de verklaring van inschrijving op 10.01.2011, omgeruild voor de E-kaart op 27.01.2011. Zij werd vriendelijk uitgenodigd om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande de huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan immers, overeenkomstig artikel 42bis §1 (wet 15.12.1980), controleren of aan de naleving van de voorwaarden van het verblijfsrecht wordt voldaan.

Betrokkene legt nadien een OCMW-attest en betalingsspecificatie (ziekteuitkering) voor. Hieruit kunnen we afleiden dat zij geen leefloon ontvangt en dat zij een ziekteuitkering kreeg voor de week van 3 tot 9 januari 2011. We kunnen echter uit deze bewijsstukken niet afleiden of betrokkene momenteel een economische activiteit heeft of voldoende bestaansmiddelen ter beschikking heeft om te voorkomen dat zij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Er staat immers nergens vermeldt op de betalingsspecificatie hoe lang betrokkene die uitkering zal krijgen, hoe lang ze die al krijgt, ...waardoor we niet kunnen bepalen wat de werkelijke bestaansmiddelen van betrokkene momenteel zijn. De bedoelde bestaansmiddelen (art. 40 §4, 2° -wet 15.12.1980) moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer met de aard en de regelmaat ervan en het aantal personen ten laste. Gezien betrokkene enkel bewijs levert van die uitkering en daardoor ook niet bepalen of zij voldoende heeft om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar kind.

Bij gebrek aan bewijzen van enige economische activiteit in België of het bewijs dat betrokkene als economisch niet-actieve voldoende in haar bestaansmiddelen kan voorzien, dient er een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie en dit overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene, B.S. (...) (minderjarig kind van F.S.) verkreeg het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40bis §2, 3° (wet 15.12.1980). Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder van de minderjarige, dient ook het verblijf van betrokkene te worden beëindigd overeenkomstig art. 42ter §1, 1° (wet 15.12.1980).”

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de duidelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar ook de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Daarnaast schrijft artikel 3 van deze Wet voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens ditzelfde artikel de motivering afdoende zijn, dit wil zeggen pertinent zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Er dient opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is.

Immers, verweerder oordeelt dat er onvoldoende bewijzen zijn van enige economische activiteit of voldoende bestaansmiddelen, waarvoor zij zich enkel en alleen baseert op een betalingsspecificatie van ziekteuitkering voor de week van 3 tot en met 9 januari 2011, voorgelegd door verzoekster.

Evenwel is dit enkele stuk niet het enige bewijs dat voorhanden is om verzoeksters situatie in te schatten. Verzoekster overhandigde echter enkel de betalingsspecificatie en het OCMW-attest, daar gepeild werd naar haar huidige situatie. Er werd haar geenszins uitleg verschaft over de aard en omvang van de bewijsstukken die zij diende voor te leggen aangaande haar huidige situatie. Had zij

geweten dat bovenstaande documenten onvoldoende waren, had zij uiteraard haar overige stukken ook voorgelegd (bv. arbeidsovereenkomst, recente sollicitatiebewijzen). Bovendien had zij dan heel wat meer nuttige documenten hiertoe bewaard.

Aldus is de beslissing niet verantwoord vermits ze steunt op onvolledige gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu ging verweerder uit van onvolledige en dus onjuiste feitelijke informatie.

Zo is verzoekster reeds van bij haar binnenkomst in België in februari 2010 volop aan het solliciteren. (stuk 3) Bovendien schreef zij zich meteen in bij VDAB als werkzoekende. (stuk 4) Zij legde deze bewijzen ook reeds eerder voor aan het Districtshuis te Merksem.

Artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat iedere burger van de Unie het recht heeft gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven indien hij het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

In casu zijn beide voorwaarden vervuld. Verzoekster solliciteert continue en veelvuldig via verschillende wegen (Interimkantoren, Internet, spontane sollicitatie in winkels, ...) en op verscheidene functies (financiële administratie, boekhouder, verkoopster, thuishulp, schoonmaak, ...). (stuk 3) Op heden solliciteerde zij reeds meer dan 100 keer. Zij is ook opgenomen in de databank van de VDAB als werkzoekende. (stuk 5)

Daarnaast heeft zij wel degelijk een reële kans om een job te vinden, nu zij beschikt over twee diploma's: 'Detailhandel-winkelassistente', behaald aan het ROC van Amsterdam op 13.07.2005 en 'bedrijfsadministratief medewerker' behaald te ROC ASA op 03.07.2007. (stuk 6) Bovendien nam zij ook deel aan een cursus Digicatch, teneinde vlot om te gaan met het Internet en websites op te kunnen bouwen, (stuk 13)

Art. 50, §2, 30 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers uitdrukkelijk dat bij het beoordelen van de reële kans om te worden aangesteld, rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden, zoals behaalde diploma's,...

Om de kans op een job te verhogen, solliciteert verzoekster echter ook op verscheidene andere functies, die niet gerelateerd zijn aan haar behaalde diploma's (thuishulp, schoonmaak, verkoopster, ...). (stuk 3) Dit is een duidelijk bewijs van verzoeksters vaste wil om te werken. Verzoekster werkte zelfs reeds zes dagen als hulpkok bij E. BVBA, met zetel te 2140 Borgerhout, (...). Dit van 05.04.2011 tot 13.04.2011, (stuk 7 en 8)

Verweerder stelt in het motiverend gedeelte van de beslissing wel rekening gehouden te hebben met de persoonlijke situatie van betrokkene, doch dit blijkt geenszins het geval.

Verzoekster beviel immers op 11.12.2010 van een dochtertje. (stuk 12) Men kan niet verwachten van een vrouw dat zij vlak voor en meteen na haar bevalling opnieuw gaat werken. Verzoekster heeft zich echter zo snel als mogelijk was, opnieuw op de arbeidsmarkt begeven en opnieuw veelvuldig gesolliciteerd.

Daarnaast heeft verzoeksters echtgenoot, de heer B.I, vanaf augustus 2011 opnieuw een vaste betrekking als hulpkok bij (...) bvba, met zetel te 2140 Antwerpen, (...). Hij werkte daar reeds voorheen, doch wegens vakantie van de werkgever kon hij pas in augustus opnieuw aan de slag. Zijn inkomen hervat zich dus vanaf augustus aan ongeveer 1.140 euro netto per maand. (stuk 9 en 10)

Artikel 50, §2, 4° a) van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat bij het beoordelen van voldoende bestaansmiddelen, zowel middelen waarover de burger van de Unie zelf beschikt, als bestaansmiddelen die hij/zij daadwerkelijk verkrijgt via een derde, in aanmerking worden genomen.

In casu dienen de inkomsten van verzoeksters echtgenoot dus ook mede in overweging te worden genomen bij de beoordeling.

Tot slot dient opgemerkt dat verzoekster op heden niet ten laste is van het sociale bijstandstelsel (stuk 11) en ook geenszins de intentie daartoe heeft.

*De beslissing werd aldus genomen met onvoldoende kennis van zaken daar met al het bovenstaande geen rekening werd gehouden. Verweerder schendt op die manier de motiveringsplicht zoals bepaald in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.
Het middel is bijgevolg ernstig."*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Zij heeft dan ook geen belang bij het invoeren van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster stelt dat zij enkel de betalingsspecificatie en het OCMW-atteest heeft neergelegd daar er enkel gepeild werd naar haar huidige situatie en voorts stelt ze dat geen uitleg werd verschaft over de aard en de omvang van de bewijsstukken die zij diende voor te leggen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een verklaring van inschrijving heeft bekomen als werknemer of werkzoekende. Verder blijkt dat verzoekster bij het verkrijgen van haar E-kaart werd gevraagd om bewijsstukken binnen de maand voor te leggen betreffende haar huidige activiteiten als werknemer/zelfstandige in België of het buitenland, of als begunstigde van een werkloosheidsuitkering, of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, of andere, binnen de maand voor te leggen. Tevens werd verzoekster er op gewezen dat de minister of zijn gemachtigde kan controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan en dat ze daarom verzocht wordt om nieuwe informatie te verstrekken. Er werd weliswaar gevraagd aan verzoekster om een recent OCMW-atteest neer te leggen, maar tevens werd er ook op gewezen dat bij gebrek aan het bewijs van bestaansmiddelen of economische activiteit in België, verzoekster haar recht op verblijf dreigt te verliezen. Verzoeksters betoog kan dan ook niet worden gevolgd. Uit het voormelde stuk blijkt voldoende duidelijk welke informatie er van verzoekster werd verwacht. Zoals de verwerende partij terecht in haar nota met opmerkingen aanhaalt, kan van verzoekster die een verblijfsrecht heeft verkregen op grond van haar bewering dat zij zal werken of minstens werk zal zoeken, verwacht worden dat zij begrijpt dat zij uitleg zal moeten verschaffen over haar werk of sollicitatie-inspanningen van de afgelopen periode of dat zij bewijzen moet aanleveren waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoekster maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Waar verzoekster, nu middels haar verzoekschrift, met allerlei documenten voor de dag komt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Deze stukken lagen geenszins voor ten tijde van de beoordeling en kunnen dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster echter vrij om een nieuwe aanvraag in te dienen tot het verkrijgen van een verblijf zo zij meent dat de voorgelegde stukken een verblijf kunnen rechtvaardigen.

Het middel van verzoekster is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU